

BIRINCI BOLUM

En Berbat Dogum Günü

Privet Drive dört numarada kahvalti sirasinda bir tartisma patlak vermisti, her zaman oldugu gibi. Mr Vernon Dursley sabahin erken saatlerinde uykusundan, yegeni Harry'nin odasindan gelen bir baykus feryadiyla uyanmisti.

Masanin karsisindan, "Bu hafta üç etti!" diye bagirdi. "Eger o baykusu kontrol edemiyorsan, gitmek zorunda kalacak, o kadar!"

Harry bir kez daha açıklamaya çalisti.

"Cani sikiliyor. Disarida uçmaya aliskin. Onu geceleri olsun disari çıkarabilsem..."

Vernon Eniste, fırça gibi biyigindan sarkan bir parça sahanda yumurtayla, "Aptala benzer bir halim var mi?" diye hirladi. "O baykus serbest birakilirsa neler olacagini biliyorum."

Karisi Petunia ile birbirlerine karanlik bakislar fırlattilar.

Harry derdini anlatmaya çalisti ama agzindan çıkan sözcükler, Dursley'lerin oğlu Dudley'den çıkan uzun, gürültülü bir gegirmenin içinde bogulup gitti.

"Daha pastirma istiyorum."

Petunia Teyze muazzam ogluna sisli gözlerle bakti ve, "Tavada daha var, tatlim," dedi. "Hazir elimizde fırsat varken, seni iyice beslemeliyiz.. Okul yemekleri için duyduklarim hiç hosuma gitmiyor..."

"Saçma, Petunia. Ben Smeltings'e giderken hiç aç kalmadim," dedi Vernon Eniste, istahla. "Yeterince yiyor, degil mi evlat?"

Poposu mutfak iskemlesinin iki yanindan tasacak kadar iri olan Dudley siritti ve Harry'ye döndü.

"Tavayi versene."

Harry, cani sikkin, "Sihirli kelimeyi unuttun," dedi.

Bu basit cümlelerin, ailenin geri kalani üstünde inanilmaz bir etkisi oldu: Agzi açık kalan Dudley, bütün mutfagi sarsan bir gümbürtüyle sandalyesinden yuvarlandi. Mrs Dursley küçük bir çiglik arak elini agzina kapatti. Mr Dursley ise, sakaklarindaki damarlar atarak ayaga fırladi.

"Lütfen' demek istedim!" dedi Harry, çabucak. "Yoksa baska..."

Enistesı, masaya tükürük saç a saç, "NE DEMISTIM BEN SANA?" diye gümbürdedi. "EVDE O 'S'YLE BASLAYAN KELIMEYI SÖYLEMEK HAKKINDA..."

"Ama ben..."

"NE CESARETLE DUDLEY'YI TEHDIT EDERSIN?!" diye kükredi Vernon Eniste, masaya da bir yumruk attı.

"Ben sadece..."

"UYARMISTIM SENI! BU ÇATININ ALTINDA ANORMALLIGINDEN SÖZ EDILMESINI HOS GÖRMEM!"

Harry bakislarini, yüzü mosmor olmus enistesinden, Dudley'yi ayaga kaldirmaya çalisan rengi atmıs teyzesine çevirdi.

"Peki," dedi, "peki..."

Vernon Eniste, av kokusu almıs gergedan gibi soluyarak ve küçük, keskin bakisli gözlerinin ucuyla Harry'i dikkatle kollayarak yeniden yerine oturdu.

Harry yaz tatili için eve geldiginden beri Vernon Enistesı ona her an patlayacak bir bombaymıs gibi davranıyordu. Çünkü Harry normal bir çocuk degildi. Aslina bakacak olursanız, normal olmaktan alabildigine uzaktı.

Harry Potter bir büyücüydü - Hogwarts Cadılık ve Büyücülük Okulu'ndaki ilk yılını henüz tamamlamıs bir büyücü. Ve Dursley'ler tatilde onun evlerine dönmesinden mutsuz oluyorsa eger, onların mutsuzluğu Harry'ninkinin yanında hiç kalırdı.

Hogwarts'i öyle özlüyordu ki, bitmeyen bir karın agrisiydi sanki. Gizli geçitleri ve hayaletleriyle satoyu özlüyordu. Sonra derslerini (belki Iksir hocası Snape hariç), baykusla gelen postayı, Büyük Salon'daki söylenlerde yiyip içmeyi, kuledeki yatakhane de dört direkli karyolasında uyumayı, bekçi Hagrid'i Yasak Orman'ın yanındaki arazide bulunan kulübesinde ziyaret etmeyi ve hele büyücülük dünyasının en popüler sporu Quidditch'i (altı tane yüksek kale, uçan dört top vardır ve süpürgelere binmiş on dört oyuncu tarafından oynanır)...

Harry'nin bütün büyü kitapları, asası, cüppeleri, kazani ve pek kaliteli Nimbus İki Bin süpürgesi Vernon Eniste tarafından, hem de daha Harry eve gelir gelmez, merdivenin altındaki bir dolaba kilitlenmişti. Yaz boyu antrenman yapmadığı için Harry kendi okul binasının Quidditch takımındaki yerini kaybetse bundan Dursley'lere ne? Harry ev ödevlerinin hiçbirini yapmadan okula dönse Dursley'lere ne? Dursley'ler, büyücülerin Muggle'lar dediği cinstendi (yani damarlarında bir damla büyülü kan yoktu) ve onlara bakacak olursanız, ailede bir büyücü olması fevkalade utanç verici bir durumdu. Hatta Vernon Eniste, Harry'nin baykusu Hedwig'i, büyücüler dünyasına mektup tasimasın diye, asma kilitte kafesine hapsetmişti.

Harry ailenin geri kalanına hiç mi hiç benzemiyordu. Vernon Eniste iriydi ve boyunsuzdu, koskoca kapkara bir biyigi vardı; Petunia Teyze at yüzlü ve kemikliydi; Dudley ise sansin, pembe ve domuzcuk gibi. Harry'ye gelince, o, küçümen ve zayıftı, pırl pırl yeşil gözleri ve hep dağınık duran kuzgun karası saçları vardı. Yuvarlak gözlük takardı, alnında da ince, simsek biçiminde bir yara izi vardı.

Harry'yi, bir büyücü için bile olaganüstü hale getiren de bu yara iziydi iste. Bu iz, yalnızca onun pek esrarlı geçmişini ima etmekle kalmıyordu. Aynı zamanda on bir yıl önce Dursley'lerin kapı esigine bırakılmasının da nedeniydi.

Harry bir yasındayken gelmiş geçmiş en büyük kara büyücünün, cadılarla büyücülerin hâlâ ismini ağızlarına almaya korktukları Lord Voldemort'un lanetinden nasılsa sağ salım kurtulabilmişti. Harry'nin

annesiyile babasi Voldemort'un saldirisinda ölmüstü ama, Harry simsek biçimi iziyle kurtulmustu ve nasil olduysa -kimse nasil oldugunu anlamiyordu- Voldemort'un güçleri, Harry'yi öldürmeyi basaramadigi an yok edilmisti.

Böylece Harry'yi, ölen annesinin kız kardesiyle onun kocasi büyütmüslerdi. On yilini Dursley'lerle geçirmis, istemedigi halde nasil tuhaf seylerin olmasına yol açip durduguna sasmisti. Dursley'lerin ona anlattigi hikâyeye inanmis, yara izinin annesiyle babasinin ölümüne yol açan otomobil kazasından kaldigini sanmisti.

Ve derken, tam bir yil önce, Hogwarts, Harry'ye mektup göndermis ve bütün hikâyeye ortaya çıkmisti. Harry kendisinin de, yara izinin de meshur oldugu büyücü okulunda yerini almisti... ama simdi okul bitmisti ve yaz için yeniden Dursley'lerin yanma dönmüstü. Yeniden, kokulu, pis bir seylerin içine yuvarlanmış bir köpek muamelesi görmeye dönmüstü yani.

Dursley'ler o günün Harry'nin on ikinci dogum günü oldugunu bile hatırlamamislardi. Aslında pek umudu yoktu. Zaten ona dogum gününde hiç dogru dürüst armağan vermemislardi, nerde kalmis pasta. Ama büsbütün bilmezlikten gelmek de...

Tam o anda Vernon Eniste ciddi ciddi bogazini temizledi ve, "Simdi," dedi, "hepimizin bildigi gibi bugün çok önemli bir gün."

Harry basini kaldirdi, inanmaya cesaret edemiyordu.

Vernon Eniste, "Bugün meslek hayatimin en büyük is anlasmasini yapabilirim," dedi.

Harry yeniden basini kızarmis ekmegine egdi. Tabii, diye düşündü, aci aci. Vernon Eniste o salak aksam yemegi davetinden söz ediyordu. On bes gündür baska hiçbir seyden söz etmemisti zaten. Zengin bir inaatçıyla karisi aksam yemegine geliyorlardi ve Vernon Eniste ondan koskoca bir siparis almayi umut ediyordu (Vernon Eniste'nin sirketi matkap yapardi).

"Sanirim programin üstünden bir daha geçsek iyi olacak" dedi. "Saat sekizde hepimiz yerlerimizde olmaliz. Petunia, sen..."

Petunia Teyze hemen, "Salodayim," dedi, "onlari nezaketle yuvamiza buyur etmek için bekliyor olacagim."

"Güzel, güzel. Ve Dudley..."

Dudley, pis, sapsal bir gülümseme takinarak, "Kapiyi açmak için bekliyor olacagim," dedi. "Paltolarinizi alabilir miyim, Mr ve Mrs Mason?"

"Ona bayilacaklar," diye haykirdi Petunia Teyze, kendinden geçmiş gibi.

"Mükemmel, Dudley," dedi Vernon Eniste. Sonra Harry'ye döndü. "Ya sen?"

Harry, ifadesiz bir sesle, "Odamda olacagim, hiç gürültü etmeyip orada yokmusum gibi davranacagim," dedi.

"Aynen öyle," dedi Vernon Eniste pis pis. "Ben onlari alip salona getirecegim, sizinle tanistiracagim, Petunia ve onlara içki verecegim. Saat sekizi çeyrek geçe..."

"Ben yemek hazır diye haber vereceğim," dedi Petunia Teyze.

"Ve Dudley, sen de-"

"Size yemek odasına kadar refakat edebilir miyim, Mrs. Mason?" diye sisman kolunu görünmez bir kadına sundu Dudley.

Petunia Teyze, "Benim kusursuz küçük centilmenim!" diye burnunu çekti.

"Ya sen?" dedi Vernon Eniste Harry'ye, nefretle. "Ben odamda olacağım, hiç gürültü etmeyeceğim ve orada degilmsim gibi davranacağım," dedi Harry, isteksizce.

"Tami tamina. Simdi, yemekte birkaç siki iltifat yapmaya bakmalıyız. Petunia, bir fikrin var mı?"

"Vernon bana harika bir golfçu olduğunuzu söyledi, Mr Mason... Lütfen bana o elbiseyi nerden aldığınızı söyleyin, Mrs Mason..." "Mükemmel... Dudley?"

"Suna ne dersiniz: 'Okulda kahramanımız üzerine bir kompozisyon yazmamızı istediler Mr Mason ve ben de sizi yazdım.'"

Bu kadari hem Petunia Teyze'ye, hem de Harry'ye biraz fazla gelmişti. Petunia Teyze gözyaşlarına bogulup oğlunu kucaklarken, Harry güldüğünü görmesinler diye masanın altına daldı. "Ya sen, çocuk?"

Harry masanın altından çıkarken yüzüne ciddi bir ifade vermeye çalıştı.

"Odamda olacağım, hiç gürültü etmeyeceğim ve orda degilmsim gibi davranacağım."

Vernon Eniste, siddetle, "Hem de nasıl," dedi. "Mason'lar senin hakkında hiçbir şey bilmiyor, bilmemeye de devam edecekler. Yemek bitince, sen Mrs Mason'i kahve için salona geri götürürsün, Petunia, ben de konuyu matkaplara getiririm. Biraz sansim varsa, On Haberleri'nden önce anlaşılmayı imzalatıp mühürletirim. Yarın bu saatlerde Mayorka'da bir yazlık ev pazarlığı yapıyor olacağız."

Dogrusu Harry'yi bu planlar da pek heyecanlandırmıyordu. Dursley'ler onu Privet Drive'dayken sevmiyorlardı ki, Mayorka'da sevsinler...

"Tamam - Dudley'yle bana smokin almak için sehre iniyorum. Ve sen," diye hirladı Harry'ye, "temizlik yaparken teyzenin ayagının altında dolasma."

Harry arka kapıdan çıktı. Pırıl pırıl, güneşli bir gündü. Çimenliği geçti, bahçe sırasına çöktü ve yavaş sesle, "Mutlu yıllar bana... mutlu yıllar bana..." diye sarkı söyledi.

Kart yok, armagan yok, üstelik de aksami orda yokmuş gibi yaparak geçirecekti. Mutsuz bir şekilde çite gözlerini dikti. Kendini hiç bu kadar yalnız hissetmemisti. Harry, Hogwarts'taki her şeyden fazla, hatta Quidditch oynamaktan bile daha fazla, en iyi arkadaşları Ron Weasley ile Hermione Granger'i özliyordu. Ancak arkadaşları onu hiç özlemiyormuş gibiydi. Her ikisi de ona yaz boyunca yazmamışlardı, üstelik de Ron, Harry'ye onu evlerinde kalmaya davet edeceğini söylediği halde.

Harry defalarca Hedwig'in kafesini sihirle açıp onu bir mektupla Ron ve Hermione'ye göndermenin esigine gelmişti. Ama böyle bir rizikoya girmeye degmezdi. Yaşça küçük büyücülerin okul dışında sihir kullanmasına izin yoktu. Harry, Dursley'lere bunu söylememisti, çünkü asası ve süpürgesiyle birlikte merdivenin altındaki dolaba onu da kilitlemelerine tek bir şeyin engel olduğunu biliyordu: hepsini

pabuçtardan böceğine döndüreceginden korkmaları... Geri döndükten sonraki ilk iki haftada Harry agzının içinde saçma sapan seyler mirildanıp Dudley'nin odadan, sisman bacaklarının onu tasiyabildiği hızla apar topar kaçışını gözleyerek hoşça vakit geçirmisti. Ama Ron ile Hermione'nin bunca uzun süre sessiz kalmaları Harry'nin kendisini sihir dünyasının o kadar disinda kalmis hissetmesine yol açmisti ki, Dudley'yle alay etmenin bile zevki kalmamisti - simdi de Ron'la Hermione dogum gününü unutmuslardı iste.

Hogwarts'tan bir mesaj almak için neler vermezdi ki... Herhangi bir cadi ya da büyücüden... Hani neredeyse bas düşmanı Draco Malfoy'u bile görse memnun kalacak hale gelmisti, bütün bunların bir düş olmadigından emin olmak için...

Ona bakarsanız, Hogwarts'ta geçen yıl da bastan sona eglenceli sayılmazdı. Ders yılının en sonunda, Harry, Lord Voldemort'un ta kendisiyle karşı karşıya gelmisti.

Voldemort eski haline göre harabeye dönmüştü dönmesine, ama olsun. Gene de dehşet vericiydi, şeytan gibi kurnazdı, gücü yeniden ele geçirmeye kararlıydı. Harry ikinci kez Voldemort'un pençelerinden kaçıp kurtulmayı basarmisti, ama kıl payı bir kaçıştı bu. Simdi, haftalar sonra bile geceleri buz gibi tere batmış halde uyanıyor, Voldemort'un nerede oldugunu merak ediyor, onun soluk yüzünü, çilgin bakışlı kocaman gözlerini hatırlıyordu,..

Harry birden bahçe sırasında dimdik oturdu. Çiçe dalgın dalgın bakıyordu - ve çiçe de ona bakıyordu. Yaprakların arasında iki kocaman yeşil göz belirmisti.

Tam o sırada çimenliğin öbür yanından alaycı bir ses uçup gelince, yerinden fırladı.

Dudley, "Bugün günlerden ne oldugunu biliyorum,," dedi, yalpalaya yalpalaya ona doğru gelirken.

Kocaman gözler kirpisti ve yok oldu.

"Ne?" dedi Harry, o gözlerin az önce bulunduğu noktadan bakışlarını ayırmadan.

Dudley, onun ta yanına gelerek, "Bugün günlerden ne oldugunu biliyorum," diye tekrarladi.

"Aferin sana," dedi Harry. "Demek sonunda haftanın günlerini öğrendin."

"Bugün senin dogum günün," diye dudak büktü Dudley. "Niye hiç kart gelmedi? O ucube yerde bile hiç arkadaşın yok mu?"

Harry istifini bozmadı. "Annen okulumdan söz ettiğini duymasa iyi olur."

Dudley koca poposundan aşağı düşen pantolonunu yukarı çekistirdi.

Kuskuyla, "Niye çiçe bakıyorsun?" diye sordu.

"Ona hangi büyüü yapsam da bir güzel yansa diye düşünüyorum," dedi Harry.

Dudley hemen sisko yüzünde bir panik ifadesiyle arkaya doğru sendeledi.

"Ya... yapamazsın - Babam sana bu... büyü yapma dedi - seni evden atacagını söyledi - senin de gidecek baska yerin yok - seni evine alacak arkadaşın yok -"

"Abra kadabra!" dedi Harry, korkunç bir sesle. "Ho-kus pokus - ne sihirdir ne keramet..."

"ANNNEEEEE!" diye uludu Dudley, gerisingeri eve dogru bir kosu koparirken kendi ayaklarına dolasti. "ANNNEEEEE! Onu yapıyor, hani bilirsin!"

Harry bu eglence anini pahaliya ödedi. Petunia Teyze, ne Dudley'ye ne de çite zarar gelmedigine göre onun aslında büyü yapmadigini biliyordu. Gene de, sabun köpüklü bir tavayla basına siki bir darbe vurmak için nisan aldı, Harry de kafasını egiverdi. Sonra teyzesi ona yapacak iş verdi, bitirene kadar da hiçbir şey yiyemeyecegi tehdidinde bulundu.

Dudley oralarda tembel tembel oturup onu gözler ve dondurma yerken, Harry camları sildi, arabayı yıkadı, çimleri biçti, çiçek tarhlarını kirkti, gülleri budayıp suladı ve bahçe sırasını yeniden boyadı. Güneş tepede ateş topu gibi parlıyor, ensesini yakıyordu. Harry, Dudley'nin attığı yeme kanmaması gerektiğini biliyordu ama, o da tam aklından geçen şeyi söylemişti... gerçekten Hogwarts'ta hiç arkadaşı yoktu belki...

Öfkeyle, "Keske meshur Harry Potter'i şimdi görseler," diye düşündü, çiçek tarhlarına gübre dökerken. Sirti ağrıyordu, yüzünden aşağı terler akıyordu.

Sonunda Petunia Teyze'nin ona seslendiğini duyduğunda saat akşamın yedi buçuk olmuş, Harry de bitkin düsmüştü.

"Gir içeri! Gazetelerin üstünden yürü ha!"

Harry pırıl pırıl mutfagin gölgesine kavuştuğuna memnun olmuştu. Buzdolabının üzerinde gecenin pudingi duruyordu: muazzam bir çırpılmış krema dağı ve sekerli menekseler. Bir domuz budu fırında cızırdıyordu.

"Çabuk ye! Mason'lar her an gelebilir," diye afaldı Petunia Teyze. Sonra da mutfak masasındaki iki dilim ekmekle bir parça peyniri gösterdi. Somon pembesi kokteyl elbisesini giymisti bile.

Harry ellerini yıkayıp zavallı yemegini mideye indirdi. Bitirdigi anda Petunia Teyze tabagini hop diye kaldırıverdi. "Yukarı! Çabuk!"

Oturma odasının kapısından geçerken Harry'nin gözüne papyon kravatları ve smokinleriyle Vernon Eniste ve Dudley çarptı. Kapi zili çaldığında daha henüz üst katin sahanligina gelmişti ki, enistesinin kızgın yüzü merdivenlerin alfanda belirdi.

"Unutma, çocuk - tek bir ses..."

Harry sahanligi geçip parmaklarının ucuna basarak yatak odasına vardı, içeri süzüldü, kapiyi kapadı ve hemen üzerine yigilip uyumak niyetiyle yatagina döndü.

Mesele su ki, yatakta zaten birisi oturuyordu.

İKİNCİ BOLUM

Dobby'nin Uyarisi

Harry haykirmamayı basardı, ama pek az bir şey kalmıştı hani. Yataktaki küçük yaratığın büyük, yarası gibi kulakları ve tenis topu büyüklüğünde patlak yeşil gözleri vardı. Harry bunun o sabah bahçedeki çitten kendisini gözleyen şey olduğunu hemen anladı.

İkisi gözlerini dikmiş birbirlerine bakarken, Harry Holden Dudley'nin sesini duydu.

"Paltolarınızı alabilir miyim, Mr ve Mrs Mason?"

Yaratık yataktan aşağı atlayarak ve yerlere eğilerek öyle bir reverans yaptı ki, uzun ince burnunun ucu haliye değdi. Harry, onun eski bir yastık örtüsüne benzeyen, kol ve bacak yerleri yırtılmış bir şey giydiğini fark etti.

"Eee... merhaba," dedi endişeyle.

"Harry Potter!" dedi yaratık, Harry'nin aşağı kata ulaşacağından emin olduğu tiz mi tiz bir sesle. "Dobby ne vakittir sizinle tanışmak istiyordu, efendim... Öyle bir şeref ki..."

Harry duvar boyunu izleyip çalışma masasının iskemlesine, büyük kafesinde uyuyan Hedwig'in yani basına çökerek, "Te... teşekkür ederim," dedi. "Nesin sen?" diye sormak istiyordu, ama bunun kulaga pek kaba geleceğini düşünerek, "Kimsin sen?" dedi.

"Dobby, efendim. Sadece Dobby. Dobby, ev cini," dedi yaratık.

"Ah... sahi mi?" dedi Harry. "Ee... kabalık etmek falan istemem ama, şimdi odamda ev cini bulundurmanın sırası değil pek."

Petunia Teyze'nin tiz, sahte kahkahası oturma odasından yükseldi. Cin, basını önüne eğdi.

"Seni tanımak beni sevindirmedi sanma," dedi Harry hemen, "ama buraya gelisinin belirli bir nedeni var mı?"

Dobby, ciddi ciddi, "Ah, evet, efendim," diye cevap verdi. "Dobby size sunu demeye geldi, efendim... söylemesi zor, efendim... Dobby söze nereden başlayacağını bilmiyor..."

Harry yatağı işaret ederek, nezaketle, "Otur," dedi.

Cin gözyaşlarına boğulunca da hayretler içinde kaldı, hem de pek gürültülü gözyaşlarıyla bunlar.

"Oturmak mı?" diye feryat etti cin. "Asla... asla hiç..."

Harry'ye, aşağıdan gelen sesler kesilmiş gibi geldi.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Senin kalbini kırmak falan istemedim."

Cin, boğulurcasına, "Dobby'nin kalbini kırmak ha!" dedi. "Şimdiye kadar hiçbir büyücü Dobby'ye oturmasını söylemedi - sanki esitiymiş gibi..."

Harry, hem "Sisst!" deyip, hem de rahatlatıcı görünmeye çalışarak Dobby'yi yeniden yatağa götürdü. Cin

hiçkırıklar içinde, büyük ve çok çirkin bir bebek misali, oturdu. Sonunda kendini kontrol etmeyi basardı ve büyük gözleri sulanmış bir hayranlık ifadesiyle Harry'ye dikili, oturdu.

Harry onu neselendirmeye çalıştı. "Dogru dürüst büyücülerle karsılaşmadın herhalde."

Dobby hayır anlamında basını salladı. Sonra aniden yerinden fırladı ve basını siddetle pencereye vurarak, "Kötü Dobby! Kötü Dobby!" diye bağırmaya koyuldu.

"Yapma... N'apiyorsun sen?" Harry, ok gibi kalkıp Dobby'yi yeniden yataga çekti. Hedwig feryat ederek uyanmıştı, kanatlarını çilgincasına kafesinin çubuklarına vuruyordu.

Gözleri hafif sasilanmış cin, "Dobby'nin kendisini cezalandırması gerekiyordu, efendim," dedi. "Dobby az daha ailesi hakkında kötü şeyler söyleyecekti, efendim..."

"Ailen mi?"

"Dobby'nin hizmet ettiği büyücü ailesi efendim... Dobby bir ev cinini... aynı eve ve aileye sonsuza kadar hizmet etmek zorunda..."

Harry merakla, "Burada olduğunu biliyorlar mı?" diye sordu.

Dobby titredi.

"Ah, hayır efendim, hayır... Dobby'nin sizi görmeye geldiği için kendini çok acı verici şekilde cezalandırması gerek, efendim. Dobby bu yüzden kulaklarını fırın kapagina kistirecek. Bir bilseler, efendim..."

"Ama sen kulagini fırın kapagina kistirince fark etmezler mi?"

"Dobby'nin kuskulan var, efendim. Dobby hep bir şeyler için kendini cezalandırmak zorunda kalıyor, efendim. Dobby'nin bunu yapmasına izin veriyorlar, efendim. " Hatta bazen daha da cezalandırmamı hatırlatıyorlar..."

"Ama niye bırakmıyorsun? Kaçmıyorsun?"

"Bir ev cininin serbest bırakılması gerekir, efendim. Ve aile Dobby'yi asla serbest bırakmayacak... Dobby ölene kadar aileye hizmet edecek efendim..."

Harry bakakaldı.

"Ve ben de burada dört hafta daha kalacağım diye talihsiz olduğumu düşünmüştüm," dedi. "Bunun yanında Dursley'ler bile insana benziyor. Peki, kimse sana yardım edemez mi? Ben edemez miyim?"

Ama bu sözler agzından çıkar çıkmaz, dedigine diyeceğine pisman oldu. Dobby yeniden sükran feryatları içinde eriyip gitmişti çünkü.

"Lütfen," diye fisildadi Harry, eli ayagi birbirine dolasmis halde. "Lütfen sessiz ol. Eger Dursley'ler duyarsa, senin burada olduğunu anarlarsa..."

"Harry Potter, Dobby'ye yardım edebilir miyim diye soruyor... Dobby'ye sizin ne kadar büyük olduğunuzu anlatmislardı, efendim, ama ne kadar iyi olduğunuzu Dobby asla..."

Yüzünün resmen kıpkırmızı olduğunu hisseden Harry, "Benim büyüklüğüm hakkında isittiklerin saçmalaktan baska şey değil," dedi. "Hogwarts'ta sınıf birincisi bile değilim, birinci olan Hermione, o..."

Ama birden durdu, çünkü Hermione'yi düşünmek ona acı veriyordu.

Dobby, küre gibi gözleri alev alev, "Harry Potter kibirden uzak ve alçakgönüllü," dedi. "Harry Potter, Adi Anılmaması Gereken Kisi'ye karşı kazandığı zaferden söz etmiyor."

"Voldemort mu?" dedi Harry.

Dobby ellerini yarası kulaklarına kapatıp inledi. "Ah, adını söylemeyin, efendim! Adını söylemeyin!"

"Özür dilerim," dedi Harry hemen. "Birçok kişinin bundan hoşlanmadığını biliyorum - arkadaşım Ron..."

Yeniden durdu. Ron'u düşünmek de acı veriyordu.

Dobby, gözleri araba fan gibi, Harry'ye doğru eğildi.

Boguk bir sesle, "Dobby duydu ki," dedi, "Harry Potter Karanlık Lord'la bir kez daha karşılaşmış, birkaç hafta önce... Diyolar ki, Harry Potter bir kez daha kaçmış."

Harry basını salladı ve Dobby'nin gözleri birden yalarla parıltıladı.

"Ah, efendim," diye soludu cin, yüzünü, üzerindeki yastık Kilifinin bir kösesiyle silerek. "Harry Potter yigit ve gözü pek! Simdiye kadar da pek çok tehlikeye göğüs gerdi! Ama Dobby, Harry Potter'i korumaya, ora uyardıya geldi, daha sonra kulaklarını fırın kapagina kistirmek zorunda kalsa da... Harry Potter, Hogwarts a geri dönmemelidir."

Ortaya, sadece alt kattan gelen çatallı bıçak singirtilerinin ve Vernon Eniste'nin sesinin uzaklardan gelen gümbürtüsünün bozduğu bir sessizlik çıktı.

"Ne... ne diyorsun?" diye kekeleydi Harry. "Ama gitmem gerek - yeni sömestr eylülün birinde basılıyor. Beni ayakta tutan tek şey bu. Burada yaşamının nasıl olduğunu bilemezsin. Ben buraya ait değilim. Ben sizin dünyanıza aidim Hogwarts'takine."

"Hayır, hayır, hayır," diye cikledi Dobby, bir yandan da basını öyle hızla sallıyordu ki kulakları lap lap ediyordu. "Harry Potter güvencede olduğu yerde kalmalı. O kaybedilmeyecek kadar büyük, iyi. Eger Harry Potter Hogwarts'a geri dönerse, hayatı tehlikeye girecek"

"Niye?" dedi Harry, sakinlikle.

"Bir komplo var, Harry Potter. Bu yıl Hogwarts Cadılık ve Büyücülük Okulu'nda dehset verici şeyler yapmak için bir komplo," diye fısıldadı Dobby, birden tır tır titremeye başlayarak. "Dobby bunu aylardır biliyor efendim. Harry Potter kendisini tehlikeye atmamalı. Bunu yapamayacak kadar önemli, efendim."

Harry hemen, "Ne gibi korkunç şeyler?" dedi. "Komployu kuran kim?"

Dobby bogulur gibi garip bir ses çıkardı, sonra da basını çilginca duvara vurmaya başladı.

"Tamam, tamam!" diye bagirdi Harry, cini durdurmak için kolunu yakalayarak. "Söyleyemezsin, anlıyorum. Ama beni niye uyarıyorsun ki?" Birden aklına nahos bir fikir geldi. "Dur bakayım - bunun Vol... pardon... Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen'le bir ilgisi yok, değil mi?" Dobby'nin basi kaygi verici sekilde yeniden duvara dogru uzaninca da hemen, "Basini iki yana ya da asagi yukari salla yeter," diye ekledi.

Dobby yavaşça basini iki yana salladi.

"O değil... Adi Anilmamasi Gereken Kisi değil, efendim."

Ama Dobby'nin gözleri koca koca açılmisti, Harry'ye bir ipucu vermeye çalışiyor gibiydi. Ne var ki, Harry'nin akli tamamen karismisti.

"Erkek kardesi yok, değil mi?" Dobby, gözleri daha da kocamanlaşmış halde, basim gene iki yana salladi.

"İyi öyleyse, aklima Hogwarts'ta dehset verici seyler yapma sansina sahip baska biri gelmiyor," dedi Harry. "Yani, her seyden önce Dumbledore var Dumbledore'un kim oldugunu biliyorsun, değil mi?"

Dobby basini öne egdi.

"Albus Dumbledore, Hogwarts'in gelmiş geçmiş en iyi Müdürü'dür. Dobby bunu biliyor, efendim. Dobby, Dumbledore'un güçlerinin, zirvede olduğu sıralarda Adi Anilmamasi Gereken Kisi'nin güçleriyle yarisacak kadar üstün oldugunu duydu. Ama efendim," Dobby'nin sesi alçalıp telasli bir fisiltiya dönüştü, "öyle güçler vardır ki, Dumbledore... öyle güçler ki, hiçbir nezih büyücü..."

Ve daha Harry onu durduramadan Dobby yataktan atladi, Harry'nin masa lambasini kavradi ve kulaklari sagir eden kesik kesik havlayislarla onu kafasina vurmaya basladi.

Asagida ani bir sessizlik oldu. İki saniye sonra, kalbi deli gibi çarpan Harry, Vernon Eniste'nin hole gelip seslendigini duydu. "Dudley gene televizyonu açık bırakmış olmalı, küçük haylaz."

Harry, "Çabuk! Gardiroba!" diye fisildadi. Dobby'yi içeri tikti ve tam kapi kolu çevrilirken kendini yataga fırlatti.

Vernon Eniste, sikilmiş disleri arasindan, "Sen - ne - yaptigini - sanıyorsun?" dedi. Yüzü Harry'ninkine korkutacak kadar yakindi. "Az önce Japon golfçu fıkramin can alici cümlesini ziyan ettin... Bundan sonra çitin çıkarsa, keske hiç dogmamış olsaydım dersin, çocuk!"

Düztaban bir yürüyüşle yürüyüp çıktı.

Harry, titreyerek Dobby'yi gardiroptan çıkardi.

"Burada isler nasıl, görüyor musun?" dedi. "Neden Hogwarts'a dönmek zorunda oldugumu anlıyor musun? Sahip oldugum tek yer orasi - eh, sanırım arkadaşlarım da var orada."

Dobby, sinsi sinsi, "Harry Potter'a yazmaya bile zahmet etmeyen arkadaşlar mı?" diye sordu.

"Herhalde sadece - dur bakalım," dedi Harry, kaslarini çatarak. "Arkadaşlarımın bana yazmadigini nereden biliyorsun?"

Dobby ayaklarını sürüdü.

"Harry Potter, Dobby'ye kızmamak - Dobby bunu onun iyiliği için yaptı..."

"Sen mektuplarıma engel mi oluyordun?"

"Hepsi burda, Dobby'de," dedi cin. Çevik bir hareketle, Harry'nin elinin ulaşmayacağı bir yere çekilerek, sırtındaki yastık kilifinin içinden kalın bir zarf torman çıkardı. Harry, Hermione'nin inci gibi yazısını, Ron'un karalamacasını seçebiliyordu, hatta sanki Hogwarts'ın bekçisi Hagrid'den gelmiş benzeyen bir çiziktirme bile vardı.

Dobby, Harry'ye bakıp endişeyle gözlerini kirpistirdi.

"Harry Potter kızmaman... Dobby umdu ki... eğer Harry Potter arkadaşlarının onu unuttuğunu sanırsa... Harry Potter okula dönmek istemeyebilir, efendim..."

Harry dinlemiyordu. Mektupları almak için hamle etti, ama Dobby geriye sıçradı.

"Harry Potter onları alabilir, efendim, eğer Dobby'ye Hogwarts'a dönmeme sözü verirse. Ah, efendim, bu karsı karsıya gelmemeniz gereken bir tehlike! Gitmeyeceğinizi söyleyin, efendim!"

"Hayır," dedi Harry öfkeyle. "Arkadaşlarımin mektuplarını ver bana!"

"Öyleyse Harry Potter Dobby'ye başka şans bırakmıyor," dedi cin, üzüntüyle.

Daha Harry yerinden kipirdayamadan Dobby yatak odası kapısına kosmuş, kapıyı açmış - ve merdivenlerden aşağı son hızla vinlayıp gitmişti.

Harry ağzı kupkuru, midesi altüst olmuş, ses çıkarmamaya çalışarak onun arkasından fırladı. Son altı basamaktan atladı, kedi gibi holün halısına inis yaparak etrafa bakınıp Dobby'yi arandı. Yemek odasında Vernon Eniste'nin, "... Petunia'ya Amerikalı muslukçular hakkındaki o çok komik fıkrayı anlatın, Mr Mason," dedigini duydu, "dinlemek için ölüyor..."

Harry kosarak holü geçip mutfaga geldi ve midesinin yok olduğunu hissetti.

Petunia Teyze'nin saheseri olan puding, krema ve sekerli menekşe dağı, tav.ana yakın bir yerde havada uçuyordu. Kösedeki dolabin tepesinde de Dobby çömelmişti.

Harry, karga gibi bir sesle, "Hayır" dedi. "Lütfen... beni öldürürler..."

"Harry Potter okula dönmeyeceğim demeli"

"Dobby... lütfen..."

"Söyleyin, efendim..."

"Söyleyemem!"

Dobby ona trajik bir bakış attı.

"Öyleyse Dobby yapmalı, efendim, Harry Potter'ın kendi iyiliği için."

Puding, kalp durdurucu bir darbeyeyle yere düştü. Kap parçalanırken, krema pencerelerle duvarlara bulastı. Dobby kamçı vurur gibi bir sesle ortadan yok oldu.

Yemek odasından çigliklar geldi ve Vernon Eniste mutfaktan içeri dalarak, soktan kaskati kesilmiş Harry'yi, bastan asagi Petunia Teyze'nin pudingiyle kaplanmış buldu.

Baslangıçta sanki Vernon Eniste her şeyin üstünü örtebilecekmiş gibi görünüyordu ("Yegenimiz, canım -fena halde sorunlu - yabancılarla karsilasmak onu tedirgin eder, biz de onu yukari katta tutarız...") Sok geçirmiş Mason'lari yeniden önüne katip yemek odasına götürdü. Harry'ye de, Mason'lar gidince derisini yüzüp gebertmekten beter etme tehdidinde bulunup, ucuna çubuk bağlanmış bir yer bezini eline tutusturdu. Petunia Teyze dondurucudan dondurma çıkardı ve hâlâ titreyen Harry mutfagi silip temizlemeye başladı.

Vernon Eniste, aslında o anda bile anlasmasını yapabiliirdi belki baykus olmasaydı.

Petunia Teyze tam herkese yemek sonrası için bir kutu nane tutuyordu ki, koca bir hüthüt kusu yemek odası penceresinden içeri daldı, Mrs Mason'un basinin üstüne bir mektup bıraktı ve geldiği gibi çıkıp gitti. Mrs Mason ölüm perisi gibi çiglik attı, deliler diye haykırarak bir kosu evden kaçtı. Mr Mason ise Dursley'lere karisinin her boy ve biçimde kusan ölürcesine korktugunu anlatip, bunu saka mi saydiklarini soracak kadar kaldı.

Vernon Eniste küçücük gözlerinde seytanca bir pariltıyla üstür-e doğru gelirken, Harry mutfakta durdu, destek olsun diye bezin çubuguna siki siki sarıldı.

Enistesı, baykusun getirdiğı mektubu elinde sallayarak, "Oku sunu!" dedi, kötücül bir tıslamayla. "Hadi oku sunu!"

Harry mektubu aldı. Dogum günü kutlaması değildi.

Sayın Mr Potter,

Oturduğunuz yerde bu aksam dokuzu on iki dakika geçe bir Hover Büyüsü kullanıldığı konusunda istihbarat aldık.

Bildiginiz gibi, küçük yastaki büyücülerin okul dışında büyü yapmasına izin yoktur ve yapacağınız baska herhangi bir büyü okuldan atılmanıza yol açabilir (Genç Yasta Büyücülüğün Makul Kisitlanması Kararnamesi, 1875, Madde C).

Sizden ayrıca, sihirle uğrasmayan topluluğun üyeleri (Muggle'lar) tarafından fark edilme rizikosunu olan herhangi bir sihir etkinliğinin de, Uluslararası Sihirbazlar Konfederasyonu Gizlilik Nizamnamesi'nin üçüncü bölümüne göre ciddi bir suç olduğunu hatırlamanızı istiyoruz.

Tatilinizin keyfini çıkarın!

Saygılarımla,

Mafalda Hopkirk

Sihrin Uygunsuz Kullanimi Dairesi

Sihir Bakanligi

Harry mektuptan basini kaldirip yutkundu.

Vernon Eniste, gözlerinde dans edip duran çilgin bir pariltıyla, "Bize okul disinda sihir kullanmaniza izin verilmedigini söylememistin," dedi. "Sözünü etmeyi unuttun herhalde... aklından çıkmis olsa gerek, ha..."

Koca bir buldok gibi, bütün dislerini ortaya çıkarmis halde Harry'nin üstüne abandi. "Eh, san? haberlerim var, çocuk... Seni kilitliyorum... . bir daha gidemeyeceksin... asla... ve eger kendini büyüyle kurtarmaya kalkarsan da seni okuldan atacaklar!"

Ve manyak gibi gülererek Harry'yi yukari kata sürükledi.

Vernon Eniste dediklerinin hepsini bir tamam yerine getirdi. Ertesi sabah bir adama para verip Harry'nin penceresine parmaklık taktirdi. Yatak odasi kapisindaki kedi kapagini kendi elleriyle takti ki, günde üç kez içeri az miktarda yemek verilebsin. Harry'nin sabahlari ve akşamları banyoyu kullanmasına izin veriyorlardi. Bunun disinda gece gündüz odasında kilitliydi.

Üç gün geçmisti, Dursley'ler hiç yumusama belirtisi göstermiyorlardi, Harry de bu durumdan nasıl kurtulacağı konusunda bir fikre sahip degildi. Yatagında uzanıp günesin penceredeki parmaklikların ardında batmasını izleyerek perisan halde basına neler geleceğini merak ediyordu.

Hogwarts'tan bunu yaptı diye atilacaksa, sihir yoluyla kendini odasından çıkarmanın ne anlamı vardı ki? Öte yandan, Privet Drive'daki hayat da şimdiye kadar olmadigınca dibe vurmustu. Artık Dursley'ler meyve yarasasi olarak uyanmayacaklarını bildikleri için tek silahini da kaybetmisti. Dobby Hogwarts'taki dehset verici olaylardan Harry'yi kurtarmis olabilirdi, ama ne fark eder? Isler böyle giderse açlıktan ölecekti nasılsa.

Kedi kapagi tikirdadi ve Petunia Teyze'nin eli göründü, bir kâse konserve çorbayı odaya itti. Açlıktan midesi kazinan Harry yataktan zıplayıp kâseyi kapti. Çorba buz gibi soguktu, ama gene de yarisini bir yudumda içti. Sonra odanın öbür yanına, Hedwig'in kafesine gitti, kâsenin dibindeki sirilsıklam sebzeleri onun bos yem tepsisine bosaltti. Baykus tüylerini kabartip ona derin bir igrenmeyle dolu bir bakış attı.

"Gagani kivrmanın sana yaran olmaz, elimizde bundan baskası yok," dedi Harry acımasızca.

Bos kâseyi gene yere, kedi kapagının yanına koydu ve gene yataga yattı. Karni, sanki çorbayı içmeden öncekinden daha da açmış gibiydi.

Diyelim ki dört hafta sonra hâlâ hayatta olsun, Hogwarts'a gitmezse ne olacaktı? Niye dönmedi diye bakmak üzere birini yollarlar mıydı? Dursley'lerin onu bırakmasını sağlayabilirler miydi?

Odasının içi kararmaya başlamisti. Bitkin, karni guruldayarak, kafası hep aynı cevap verilemez sorularla karıkmış Harry, huzursuz bir uykuya daldı.

Rüyasında kendini bir hayvanat bahçesinde halka gösterilirken gördü, kafesine üzerinde "Yasi Küçük Büyücü" yazan bir kart ıstırmışlerdi. İnsanlar, o açlıktan ölecek halde, zayıf düşmüş halde saman bir yatakta yatarken, parmakliklar arasından gözleri faltası gibi, ona bakıyorlardi. Kalabalığın arasında

Dobby'nin yüzünü gördü ve bagirarak ondan imdat istedi, ama Dobby, "Harry Potter burada güvencede, efendim!" diye bagirip ortadan yok oldu. Sonra Dursley'ler göründü ve Dudley ona gülerek kafesin parmakliklarini takirdatti.

"Yeter," diye mirildandi Harry, takirti zaten agriyan basini zonklatmisti. "Beni rahat birak.. kes sunu... uyumaya çalisiyorum..."

Gözlerini açti Mehtap penceredeki parmakliklarin arasinda parildi yordu. Ve biri gerçekten de parmakliklarin arasindan faltasi gibi açilmis gözlerle ona bakiyordu: çilli yüzlü, azil saçli, uzun burunlu biri.

Ron Weasley, Harry'nin penceresinin disindaydi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kovuk

Harry pencereye sürünüp, parmakliklar arasindan konusabilmek için cami yukari kaldirdi. "Ron!" dedi soluk soluga. "Ron, nasil yaptin - yani nasil..?"

Karsisindaki manzarayi tam olarak kavrayinca da beyninden vurulmusa döndü. Ron, havanın ortacinda park etmis, eski, turkuvaz rengi bir arabanin arka penceresinden disari egilmisti. On koltuklarda oturan iki agabeyleri Fred ve George aa Harry'ye siritiyordu.

"Iyisin ya, Harry?"

"Neler oluyor?" dedi Ron. "Mektuplarima niye cevap vermiyorsun? Bize gelmeni tam on iki kez istedim, sonra babam eve geldi ve senin Muggle'larin gözü önünde sihir kullandigin için resmi bir uyarı aldigini söyledi."

"Ben degildim .. Peki, o nereden biliyormus?"

"Bakanlikta çalisiyor," dtei Ron. "Biliyorsun, okul disinda sihir yapmamamiz gerekiyor."

Harry, havada duran arabaya bakarak, "Bu lafin senden gelmesi de bir tuhaf hani," dedi.

"Ah, bu sayilmaz" dedi Ron. "Biz sadece ödünç aldik, babamin arabasi, biz büyülemedik. Ama birlikte yasadigin o Muggle'larin gözü önünde sihir yapmak..."

"Dedim ya, ben degildim - ama simdi açıklaması çok vakit alır. Baksana, Hogwarts'takilere Dursley'lerin beni kilitledigini ve geri göndermeyecegini açıklayabilir misin? Besbelli ben de sihir yapamam, çünkü Bakanlık' bunun üç günde ki ikinci büyüüm oldugunu düşünür, bu yüzden de..."

"Kem küm edip durma," dedi Ron, "seni eve götürmeye geldik."

"Ama beni burdan sihirle çıkara..."

Ron, basıyla ön koltuklari isaret edip siritarak, "Gerek yok," dedi. "Yanimda kimlerin oldugunu

unutuyorsun."

Fred, bir ipin ucunu Harry'ye fırlattı. "Sunu parmaklıklara bağla."

Harry, ipi sıkıca bir çubuğa bağlarken, "Eğer Dursley'ler uyanırsa, öldüm demektir," dedi. Fred de arabaya gaz verdi.

"Üzülme," dedi Fred, "ve geriye çekil."

Harry geriye, gölgelerin içine, Hedwig'in yanına çekildi. Kus bunun ne kadar önemli olduğunu anlamış gibiydi, kipirdamıyor ve sesini çıkarmıyordu. Araba gitgide daha yüksek sesle çalıştı ve Fred birden arabayı dosdoğru yukarı sürdü. Parmaklıklar, çatır çatır sesler çıkararak pencereden söküldü - Harry kosup pencereden dışarı bakınca onları toprağın biraz üstünde sallanırken gördü. Ron soluk soluğa parmaklıkları arabaya

çekti. Harry endişeyle dinledi, ama Dursley'lerin yatak odasından ses gelmiyordu.

Parmaklıklar Ron'la birlikte güvenli bir şekilde arka koltuğa yerlesince, Fred arabayı geri vitesle alarak Harry'nin penceresine olabildiğince yaklaştı.

"Gir içeri," dedi Ron.

"Ama bütün Hogwarts eşyalarım... asam... süpürgem..."

"Nerdeler?"

"Merdivenin altındaki dolapta kilitliler ve ben de bu odadan dışarı çıkamıyorum..."

George, önde, sürücünün yanındaki koltuktan, "Sorun değil," dedi. "Yolumdan çekil, Harry."

Fred ve George, dikkatli dikkatli tırmanıp pencereden Harry'nin odasına girdiler. Haklarını vermek gerek, diye düşündü Harry, George cebinden sıradan bir toka çıkarıp kilidi kurcalamaya başlarken.

"Çogu büyücü, bu tür Muggle numaralarını bilmenin zaman kaybı olduğunu düşünür," dedi Fred, "ama bize göre bunlar öğrenmeye degen beceriler, biraz ağır işlemler de."

Hafif bir klik sesi duyuldu ve kapı ardına kadar açıldı.

"Şimdi - sandığını alacağız - sen de ihtiyacın olacağını düşündüğün her şeyi yakalayıp Ron'a ver," diye fısıldadı George.

İkizler karanlık sahanlıkta gözden kaybolurken,

Harry de, "Alt basamaga dikkat edin," diye fısıldadı.

"Gicirdiyor."

Harry odasında kosusturarak öteberisini topladı ve onları pencereden Ron'a uzattı. Sonra Fred ve George'un ağır sandığı merdivenlerden yukarı tasımlarına yardıma gitti. Bu arada, Vernon Eniste'nin öksürdüğünü duydu.